

УИЛЯМ ПОЛ ЙЪНГ ИСТОРИЯТА ЗАД „КОЛИБАТА“

Превод от английски: Валентина Атанасова, 2011

chitanka.info

В началото на 2005 г. аз и семейството ми се озовахме в жилище под наем на Уайлдкет Маунтин Роуд в община Ийгъл Крийк, Орегон. Две хиляди и четвърта ни донесе разорение, загубихме дома, в който бяхме живели деветнайсет години, автомобилите и голяма част от имуществото си. Беше много мъчителен период. Всъщност, ако се вгледате по-отблизо в живота ми и си го представите без семейството и приятелите ми, ще го видите като поредица от катастрофи. Първо, детство, изпълнено с малтретиране, липса на родителско внимание и кошмари; после, юношество на зависимости и тайни, зрял живот, обременен от лъжи, маниакален перфекционизъм, непреодолим срам и постоянно лутане между мисли за самоубийство и бягство — всичко това зад маската на духовност и здраве. През 1994 г. влакът напълно излезе от релсите и последиците бяха сърушителни. Ако не беше Божията милост, гневът на съпругата ми Ким и любовта на неколцина приятели, нямаше да оживея. След всичко това Бог трябваше да изгради целия ми живот от нулата.

В началото на 2005 г. чух Бог да прошепва в сърцето ми: „Пол, тази година навършваш петдесет. С юбилея ти идва време да стъпиш отново на крака, да възстановиш разрушените връзки и да се върнеш към предначертания си път“. На този етап от живота ми единственото, което умеех да правя, беше да следвам съдбата си — бавно, постепенно и с пълното съзнание, че всяка крачка е възможна единствено благодарение на Бог.

Тогава карах двайсет и пет минути до Грешам, оставях колата там и се качвах на метрото за четиридесетминутно пътуване до центъра на Портланд, където работех в една компания. Доходите ни бяха толкова оскудни, че скоро се наложи отново да се преместим — и през август наехме къща в Грешам, за да съкратим разходите за бензин. Реших, че по време на ежедневното пътуване с метрото мога да развия една идея, за която Ким ми натякваше от десет години. Тя казваше: „Начинът, по който гледаш на нещата, които се случват с теб, е необичаен и ще бъде чудесно децата да прочетат нещо, написано от баща им“. Честно казано, преди 2005 г. не бях готов за това начинание в духовно, емоционално и всяко друго отношение.

Нямах намерение да пиша цяла книга, а идеята да я публикувам ми бе напълно чужда — дори докато нахвърлях първата чернова. Освен бизнес кореспонденция, преди това бях писал само стихове,

текстове на песни, някое и друго писмо до роднини или бележки за лекциите, които от време на време изнасях. Ако сътворях нещо, то бе за приятел или някого от семейството, най-често като подарък за специален случай. Цяла книга не бях писал. Мислех да нахвърлям нещо, да отскоча до най-близкото ателие за копирни услуги, за да направят прилично оформление на заглавната страница и да го подвържат, за да стане моята творба коледният ми подарък за децата.

Нямах ясен план. В интерес на истината, когато за първи път седнах да пиша, единственото, което успях да сътворя, беше списък от думи, подобен на страница от речник. А — астрономия, артистичност, аристотелианство, анархия, аморалност, абсолют, антиноминализъм. Okaza се, че всяка тема, по която имам какво да кажа, започва с А. Сигурно в момента се усмихвате. Всъщност, като се замисля, и на мен ми се струва смешно. Но доста сериозно се бях заел с опитите да създам нещо систематизирано и организирано — нещо, с което децата ми да се гордеят.

Тъй като пишех за децата си, не беше нужно да следвам правила. Всъщност нито знаех, нито се поинтересувах какви са обичайните правила при писане. Дори не се замислих по този въпрос.

Скоро отхвърлих идеята за речник като твърде скучна. Искаше ми се да разкажа интересна история, но нямах такава. Затова започнах да разработвам нещо, което имах — разговорите ми с Бог, онези, в които ставаше дума за семейството и приятелите ми. Около три месеца ги записвах и започна да се оформя нещо прекрасно и живо. Отказах се от всякаква системност. Будех се посред нощ, за да нахвърлям някой диалог. Тези разговори бяха основани на преживяванията и събитията в живота ми през последните петнайсет години.

През 2005 г. вече бях изписал безброй кубчета жълти листове и всевъзможни хартийки: парчета от вестници, салфетки, касови бележки от магазини и прочее. Притеснявах се, че тези хвърчащи бележки могат да се изгубят, и една събота се залових да ги набирам на компютър — едва тогава реших, че създаването на сюжет е идеалният начин да свържа тези разговори в едно цяло. Все още не ми идваше наум подходяща сюжетна рамка, но идеята ми се струваше добра. Започнах да измислям герои и ситуации, както и събития, в които да участват. Кой щеше да води разговорите и защо?

Исках децата ми да прочетат една вълнуваща история и чрез нея да разберат по-добре своя баща и любовта му към Бог. Хрумна ми да въведа Уили (себе си) като разказвач, който предава историята на Мак, и на заглавната страница на първото издание на романа дори пишеше: „*Колибата*“, написана от Макензи Алън Филипс в сътрудничество с Уилям Пол Йънг. Мислех, че е забавно и ще накара децата да се посмеят. Децата ми веднага забелязаха, че Мак носи повечето мои черти, че Нан е като Ким, че Миси, Кейт и други герои напомнят за наши роднини и приятели. Книгата беше изцяло семейно забавление до момента, в който първата отпечатана версия придоби голяма популярност, разпространена, така да се каже, апокрифно, защото хората бяха започнали да я дават на приятели. Тогава чух, че неколцина сериозно възнамерявали да си купят самолетни билети, за да дойдат в Орегон и да се запознаят с Мак. Това беше малко смущаващо. Затова преработихме историята и отстранихме Мак като автор. Запазих разказвача Уили, което създава известни проблеми и до днес, но далеч не толкова сериозни.

Навярно бихте попитали дали историята е действителна. Не, измислена е. Аз я съчиних. Но описаната душевна болка и метаморфозата, които преживява Мак, са съвсем реални. Аз имам своята колиба — място, на което трябваше да отида, за да намеря изцеление. Имах своята *Безутешна тъга*. Всичко това е действително. И разговорите с Бог са съвсем истински. Въпреки че Мак преживява неща, с които аз не съм се сблъсквал (племенницата ми почина ден след като бе навършила пет години, но това беше трагична злополука, а не убийство), в романа има дълбини на болка, срам и безнадеждност, до които аз съм достигал, а той не е. Освен това познавам хора, преживели същото нещастие като Мак.

В такъв случай действителна ли е историята? Болката, загубата, скръбта, процесът на преобразяване, разговорите, въпросите, гневът, тъгата, тайните, лъжите, прошката — всичко това е действително, всичко е истина. Сюжетът е измислен, но има Бог, който се явява наистина — неочеквано или не съвсем — и определено е реален.

Завърших първата чернова в средата на август 2005 г., точно когато се преместихме в Грешам. Нуждаеше се от малко редакторска обработка и я изпратих на няколко приятели. Отзовите им бяха изненадващи. По някакъв начин историята бе успяла да проникне в

сърцата им. Изведнъж тези хора, които си мислех, че познавам, станаха по-открити за живота си и започнаха да отварят пред мен теми, които не бях предполагал, че ги вълнуват. Тогава се замислих да отпечатам още копия, които да раздам на приятели. За жалост, въпреки че работех на три места, финансовото ни състояние не беше никак добро и за Коледа не бях готов дори с копията за децата си.

Ако условно разделим историята на романа на три части, тук приключва Първа част. Втората започна няколко дни след Коледа 2005 г., когато ми хрумна да изпратя ръкописа по електронната поща на човек, с когото се бях запознал и прекарал почти цял ден през 2003 г. С Уейн Джейкъбсън поддържахме кореспонденция оттогава, той бе единственият писател, за когото знаех, че твори в същия жанр. Последната му книга по това време — „Ако вече не желаете да ходите на църква“, публикувана няколко месеца по-рано, страшно ми бе харесала. Писах му, че „напоследък работя по нещо...“, и прикачих ръкописа към електронното писмо. Не очаквах Уейн да има нито време, нито желание да го прочете, и не бих се обидил. Просто направих това, което Духът ме подтикваше, така че не се изненадах или разстроих ни най-малко, когато той ми отговори, че получава тонове ръкописи и няма време да чете всичките. Щял да прочете поне двайсет и пет страници, но не можел да обещае, че ще продължи, ако историята не го грабне.

Не очаквах отново да се свърже с мен и бях много изненадан, когато ми се обади по телефона следващия понеделник вечерта. Извини се, че е закъснял с отговора си, защото не успял да разпечата ръкописа достатъчно бързо, и сподели, че от години не е чел нещо, което веднага да го накара да си помисли: „Непременно трябва да изпратя копия на петима-шестима души“. Уверих го, че може да изпрати на когото пожелае. Така или иначе, вече бе направил това и две от копията бяха попаднали в ръцете на филмови продуценти. Бях поразен. Едва се удържах да не се разкрештя от радост, беше такъв шок за мен.

Два месеца по-късно седях в къщата на Уейн с Брад Къмингс и Боби Даунс и обсъждахме възможността за заснемане на филм по романа, който се надявахме да трогне много сърца, жадуващи да опознаят Бог, както го познавахме ние. Знаехме, че първо трябва да издадем книгата, за да събудим интерес към филма. Два дни работихме

върху историята, без да мислим за пресъздаването ѝ на екрана. Уейн вложи белетристичния си опит, а Брад и Боби — опита си в писането на сценарии, маркетинга и медийното продуциране.

Смеехме се и плачехме заедно, молехме се и разисквахме. За радост и изненада на всички, стана ясно, че не знам как да се държа като автор. Смятах написването на тази книга за дар, така че нямах чувството за собственост. Исках историята да бъде разказана по най-добрая начин и бях напълно отворен за предложениета им. Имаше места от сюжета, които се нуждаеха от още работа, и аз се върнах в Орегон със задачата да ги преработя. Завърнах се у дома с трима нови братя в сърцето. Боби бе зает човек, но винаги намираше време за съвет или помощ в обработката на текста. Брад и Уейн се оказаха безценни, защото ми помогнаха да превърна тази история в нещо забележително и необикновено.

През следващите шестнайсет месеца четиридесет писахме и преписвахме цели глави от „Колибата“, съкратихме около четиридесет процента от диалога, направихме промени в разговорите, за да избегнем теологични спорове и потенциални недоразумения. Процесът на сътрудничество, единението на три сърца и три гласа, се оказа невероятно преживяване за всеки от нас. Откритостта ни един пред друг, стремежът да сътворим добра книга и отказът от твърдоглаво отстояване на собствените идеи ни дадоха свобода, която иначе нямаше да бъде възможна. Работата ни бе плод на едно задълбочаващо се приятелство, а приятелството — резултат от съвместната ни работа.

При всяка задача бе ясно кой трябва да бъде естественият лидер — заради специфичния си опит или поради друга причина. Започнахме не само да вярваме в колективната мъдрост, а и да се допитваме един до друг за мнение и да оценяваме различните си силни страни. Открихме, че не бива да отхвърляме никоя възможност, преди процесът да се разгърне. Можехме да обсъждаме повечето въпроси още в момента на възникването им и да вземаме решения бързо. Това нямаше да бъде възможно, ако някой от нас търсеше дори минимално надмощие над останалите.

Но дори над приятелското сътрудничество бе убеждението, че всички просто свирим в един оркестър и никой от нас не е диригент. Във всяка фаза от този процес присъстваха Духът и Иисус. Всички

бяхме съгласни кой стои в центъра на романа и знаехме, че самите ние не сме достатъчно умни, за да се справим със задачата, без да сме направлявани от Него. Творбата, която се получи, е не само история, дар от нас за света, тя е плод на любовта между приятели, които се чувстваха като семейство. Към това семейство по-късно се присъединиха и други, които не се интересуваха от светлините на прожекторите, парите или славата, а просто искаха да станат част от нещо, сътворено с Божията благословия.

Между нас нямаше противоречия, договори или юридически споразумения. Обединяващо ни единствено Иисус, който живее и до днес в сърцата ни, както и разбирането, че в центъра на този проект не стои някой от нас, простосмъртните. В края на деня с усмивка си припомняхме как взаимно сме пазили гърбовете си. Не бяхме наивни; всеки от нас е бил предаван от хора, които е приемал за свои братя. Но в крайна сметка Бог е този, който бди над нас, а Той осъществява замисъл, в който само понякога имаме шанса да надникнем.

Опитахме се да намерим издател, който да публикува романа. Всички, към които се обърнахме, изтъкваха причини, поради които смятаха, че „Колибата“ не би предизвикала интерес, или настояваха за съществени промени, които според нас биха осакатили историята. За известно време Брад и Уейн изпаднаха в отчаяние, защото смятаха, че романът щеше да запълни голяма празна ниша в книжния пазар. Има издателства, задоволяващи нуждата от религиозни отговори, често с двусмислени теории и празна риторика, и други, които се съсредоточават най-вече върху светската литература и избягват книги, утвърждаващи вярата. Помежду им има огромна пропаст, защото липсват интелигентни книги, които задоволяват глада на хората за духовност — дори с риск посланието им да бъде прието с неодобрение от религиозните авторитети. Надявахме се да успеем да запълним част от тази липса. И така през май 2007 г. се роди издателството „Уиндблон Медия“ и „Колибата“ бе публикувана като негово първо заглавие. Така завършва Втора част от историята на романа. Но да продължим по-нататък.

В Третата част от историята на романа всеки от вас играе важна роля. Докато го четете, ние се молим Бог да докосне сърцата ви, да осветли кътчета, в които може би цари мрак, и да ви помогне да видите любовта му в по-богати и наситени цветове и звуци. Вярваме, че тази

книга е дар за вас. Като поредица от думи тя няма никаква сила, но докато я четете, с изненада ще откриете, че във вас се случва нещо неочаквано. Това е напълно в стила на Иисус.

Издателската ни дейност започна с невероятен резултат. Наши познати поръчаха първите копия, а после, в рамките на седмица, поискаха още по десетина — някои по цял пакет — за да ги раздадат на приятели. Техните приятели, на свой ред, поръчаха копия за своите приятели и книгата продължи да се разпространява лавинообразно. През първите четири месеца, без романът да присъства в книжарниците и без помощта на медийна кампания, бяха продадени повече от 12 000 копия от него само чрез един уебсайт. За наша радост, той попадна и в ръцете на специални хора, които ни помогнаха да го разпространим сред още по-широк кръг читатели. Три от издателствата, които първоначално бяха отхвърлили ръкописа, се обадиха и попитаха дали могат да откупят правата. Отказахме.

Чуждестранни издателства започнаха да ни се обаждат с предложения „Колибата“ да се преведе и публикува на испански, френски, немски, корейски, китайски и други езици. Търсеха ни книжарници и дистрибутори, които искаха да разпространяват романа. През септември 2007 г. продължавахме да допечатваме и наблюдавахме все същия модел на разпространение: хората поръчваха по една-две бройки, а после много повече за раздаване.

Мечтата ни е да продадем достатъчно копия, за да проправим пътя за филм, който ще разкрие правдиво характера и същността на Бог пред хората, копнеещи дълбоко в сърцето си за неговото присъствие. Разбира се, това не би имало никакъв смисъл, ако Бог не бе част от света.

Всеки ден чуваме как тази книга е оказала дълбоко влияние върху нечий живот и е предизвикала разговори, които по-рано са изглеждали странни или невъзможни. Изцелението може да бъде дело само на някой по-голям от нас, плодовете на книгата са прослава за него.

Тъй като главните действащи лица в Третата част от историята на романа сте вие, ние, неговите създатели, нямаме представа каква ще е съдбата му по-нататък. С трепет ще наблюдаваме как се развива тя, докато продължаваме да следваме пътя на живота си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.